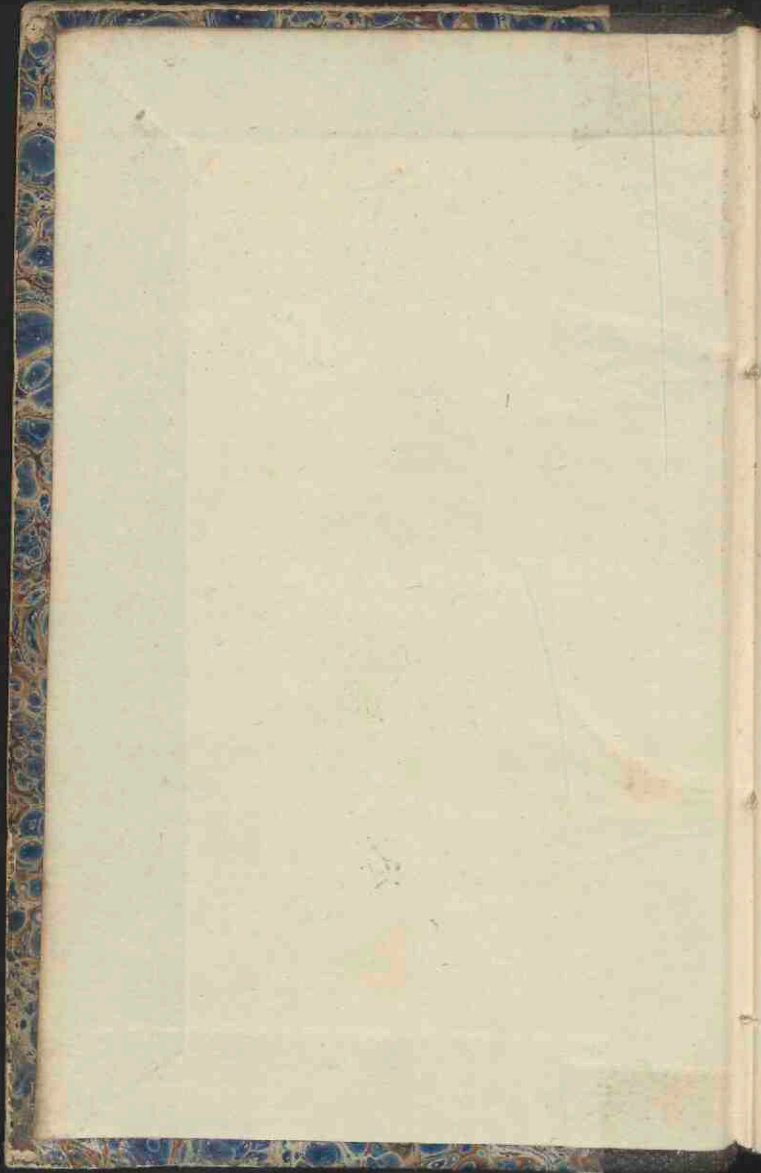

William, de arme zieke : eene ware geschiedenis.

<https://hdl.handle.net/1874/355702>

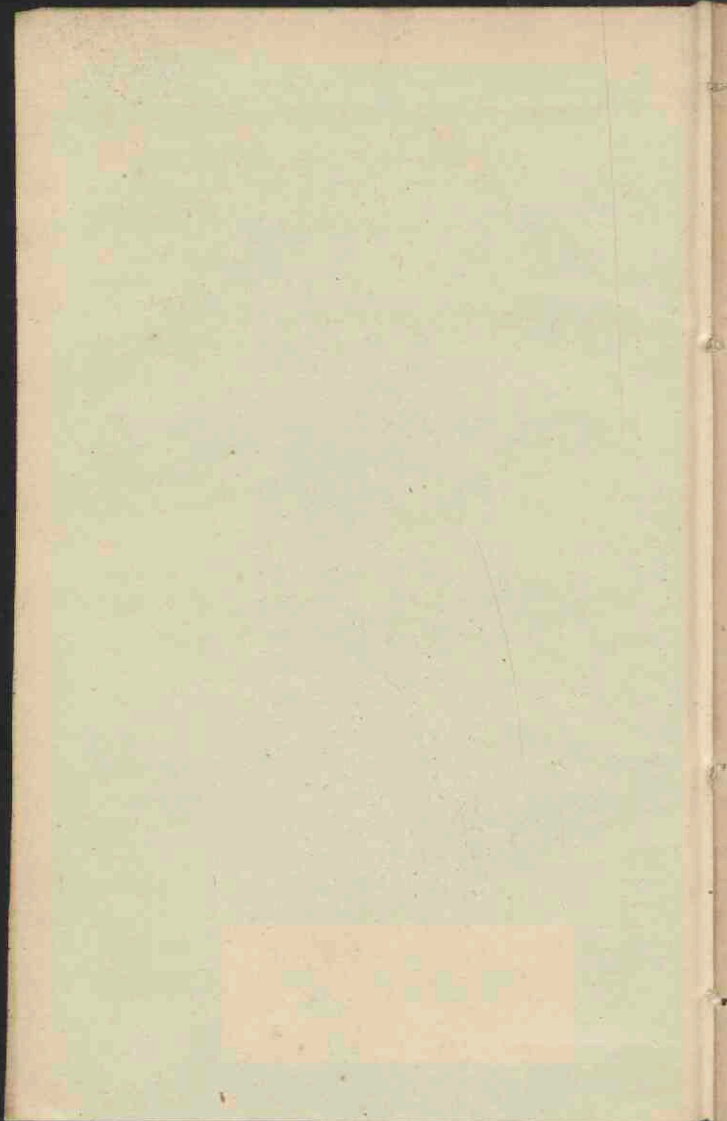

I a 393.

Bibl. Hendrik Kraemer Inst.

7310 043 7388

Jlc

PKE 1340

①

I $\frac{4}{22}$

Nederlandsch Zendinggenootschap.

WILLIAM,

DE ARME ZIEKE.

EENE WARE GESCHIEDENIS.

[74]

PSALM CXIX: 108.

*De opening uwer woorden geeft licht, de
slechten verstandig makende.*

Hoewel het goede, dat in het algemeen door de verbreiding der Heilige Schrift gesticht wordt, in onze dagen aan alle ware Christenen bekend is, zoo kan zulks uit den aard der zaak minder het geval zijn ten opzichte van de *bijzondere werking*, die het eenvoudige lezen des Bijbels ongetwijfeld dagelijks in het gemoed van bijzondere, vooral onopgemerkte of ongelukkige personen uitoefent, ofschoon deze werking dikwijls hoogstmerkwaardig is.

De kleine geschiedenis, welke hier verhaald en voor welker waarheid ingestaan wordt, kan onder vele andere voorbeelden dienen, om deze werking te leeren kennen en waarderen.

Nadat ik (zoo verhaalt de Schrijver) eenige jaren in de dienst des Evangeliums was werkzaam geweest, vernam ik van eenen inwoner uit het dorp *Overton*, alwaar ik prediken zou, dat er in de nabuurschap een arm ongelukkige woonde, die van het gebruik zijner leden beroofd, geheel van onderrigt verstoken zijnde, evenwel nog geschikt was over godsdienstige onderwerpen een hoogst stichtelijk gesprek te voeren. De persoon, die mij dit

vertelde, was ten opzichte van de godsdienst eerder onverschillig dan ijverig, hetwelk zijn getuigenis des te minder verdacht maakte, en hij verzekerde daarbij, dat deze man, WILLIAM genaamd, die door de kracht en zalving zijner gesprekken al zijne bureu in verbazing bragt, uithoofde van ligchamelijke ongesteldheid van het voorregt verstoken was de openbare godsdienst bij te wonen, en nooit een ander boek dan den Bijbel gelezen had.

Dit verhaal prikkelde mijne nieuwsgierigheid zeer, zoodat ik aan den avond van dien dag mij nog in de gelegenheid stelde, dien merkwaardigen man te zien. De eerste blik op zijn hutje overtuigde mij reeds van de armoede van 'deszelfs bewoner. Het dak was op vele plaatsen open; het venster had nog slechts eenige glasruitén. De vervallene deur stond open en binnentredende, zag ik een wezen wiens aanblik nog ongelukkiger was, dan zijne treurige woning.

Eene houten voetbank, waarop hij zat, benevens eene gebrokene stoel en eene eikenhouten tafel maakten het huisraad uit. Niettegenstaande ik mij den man, dien ik nu zag, in de grootste armoede had voorgesteld, werd ik, hem aanschouwende, door medelijden diep bewogen. Hij was ongeveer dertig jaren oud; zijn hoofd van eene buitengewone dikte, stond in eene slechte verhouding tot de dunne en mismaaakte leden, zijne lengte was niet meer dan die van een tienjarig kind, met moeite sleepte hij zich

met behulp van twee krukken voort, en de kromming zijns rugs deed hem bezwaarlijk adem halen. De ongelukkige was in dezen vreeselijken toestand geraakt, door de achteloosheid met welke men hem in zijne kindschheid behandeld had. Toen ik binnentrad las hij; en daar ik mij voorgenomen had, zijne gedachten uit te vorschen, voordat ik hem de mijne deed kennen, sprak ik hem op eenen onverschilligen toon met deze woorden aan: » Goeden dag, WILLIAM, wat leest gij daar voor een boek? » Hij hief het hoofd op, ten einde mij te beschouwen, en antwoordde met eenen zachten ernst, welke dadelijk den treurigen indruk, dien zijn aanblik op mij gemaakt had, uitwischte: » Ik lees in het N. Testament van onzen Heer en Heiland Jezus Christus. » Ik merkte daarop aan: » Ik heb dikwijls van godsdienstige lieden gehoord, dat in dit boek goede dingen zouden staan; gij zult mij kunnen zeggen, of dit waar is. Ik voel mij door vele zonden bezwaard, en indien dit boek mij konde beter maken, zoo wil ik het ook lezen. » — » Wanneer degeen, onder wiens invloed dit boek geschreven is, » antwoorde hij, » uw hart opent, dan zal het lezen van dit boek voor u ongetwijfeld weldadig zijn, zonder dit echter, blijft het onnut. *De natuurlijke mensch begrijpt niet de dingen, die des Geestes Gods zijn, want zij zijn hem dwaasheid, en hij kan ze niet verstaan, omdat ze geestelijk onderscheiden worden.* » (1 Cor. II: 14.) » Maar, » hernam ik, terwijl ik mij steeds

hield, alsof ik den zin zijner woorden niet gevat had, » hoe hebt gij het dan aangevangen, deze geestelijke dingen te verstaan, daar gij toch zeker geen geleerde zijt? » Hierop beschouwde hij mij met eene groote opmerkzaamheid, alsof hij in mijne ziel wilde lezen. » Mijnheer, » zeide hij eindelijk, » ik ken u niet, noch ook het doel van uw bezoek, maar ik weet, dat dit boek mij gebiedt, dengene, die naar den grond der hoop vragen, die ik heb, rekenschap te geven, en ik smeek God, dat Hij mij nabij mogt zijn, om dien pligt met zachtmoedigheid en eerbied te vervullen. Gij ziet, voer hij voort, de misvormdheid mijns ligchaams, maar' die mijner ziel, welke nog veel grooter is, kent gij niet; gij weet niet, hoe talloos mijne overtredingen zijn. — » Gij! riep ik in verwondering uit, en waardoor? Gij kunt u naauwelijks bewegen, welke zonden moogt gij in den toestand, waarin gij zijt, wel begaan. » Het is waar, antwoordde hij, ik kan God op dezelfde wijze niet beleedigen, als andere menschen; intuschen ben ik toch een der slechtste schepselen. Lang geloofde ik, dat de ligchaamsmartens, welke mijn leven zoo ongelukkig maken, mij het regt gaven te zondigen, zooveel als ik wilde. Ik dacht, dat God in de volgende wereld eenen mensch niet straffen zou, dien hij hier, naar mijne meening, zonder oorzaak wreedelijk behandelt. Daar ik bijna geen andere zonden, dan vloeken en lasteren, begaan kon, zoo gaf ik mij daaraan over, zonder deze ondeugden

te bestrijden. Ik deed vervloekingen en eeden, die in geen menschenhart nog zijn opgekomen en welke zelfs iemand, die zich aan die schandelijke gewoonte had overgegeven, niet dan met huivering zou aanhooren. Eindelijk, God zij gedankt, werd ik, drie jaren geleden, toen ik, op mijne krukken leunende, mij voor mijne deur sleepte om mij in de stralen der zon te verlustigen, van eene hevige maagpijn aangegrepen. In het eerste oogenblik kwam mij het beeld des doods om de reeds genoemde oorzaak niet vreeselijk voor; doch daar het lijden voortduurde, zoo werd mijne ziel met meer ernstige gedachten vervuld. Ik vroeg mijzelf af: »Wat voor goeds heb ik in mijn leven gedaan? Helaas, volstrekt niets! Welke zijn de gronden mijner hoop op een gelukkig leven hier namaals? — En zoo ik de zaligheid niet verkrijgen kan, zal mijn lot de rampzaligheid zijn voor al het kwade, door mij hier op aarde verrigt? Deze gedachten beangstigden mij, dewijl ik geen ander redmiddel kende, dan mijne eigene werken.» Hier viel ik hem in de rede met de aanmerking, »dat er ook wel geen beter redmiddel zou te bedenken zijn, dan dat men het goede doe, zooveel als in zijn vermogen is, om de gunst des Allerhoogsten te verwerken,» waarop hij antwoordde: »*Uit de werken der wet zal geen vleesch geregtvaardigd worden, voor hem, want door de wet is de kennis der zonde.* (Rom. III: 20.) *Hij heeft ons zalig gemaakt, niet uit de werken der regtvaardigheid,*

die wij gedaan hadden, maar naar zijne barmhartigheid, door het bad der wedergeboorte en vernieuwing des Heiligen Geestes, denwelken Hij over ons rijkelijk heeft uitgegoten door Jezus Christus onzen Zaligmaker. (Tit. III: 5, 6.) In dezen benaauwdten toestand, zeide hij, (zijn verhaal voortzettende) beproefde ik te bidden. Mijn gebed had volstrekt geene overeenkomst met die gebeden, welke gij weleens gelezen of gehoord zult hebben. Het was een gebed des geloofs, zonder vele woorden: maar zoo als het was, heeft God het gehoord en waardig geacht te verhooren. Voor zoover ik het mij herinneren kan, was deszelfs inhoud: Heer ik ben een arm zondaar; niets goeds heb ik in geheel mijn leven gedaan en heden is de dood mij een koning der verschrikking, daar ik niets dan de eeuwige rampzaligheid verwachten kan. Indien Gij mij redden kunt, o Heer, zoo verlos mij, ik smeek u daarom, ofschoon ik er de mogelijkheid niet van begrijp. Beproof mij nog eenmaal, en ik wil mij beteren gelijk David, die zevenmaal des daags bad; ik wil achtmaal bidden en twaalf kapittels lezen. -- Onder bidden verstond ik toen, gebeden uit het gebedenboekje mijner moeder te lezen." -- » Hoe? vroeg ik hem daarop, zijn er dan waarlijk nog betere gebeden, dan die, welke men in gebedenboeken vindt?" -- » Ach, Mijnheer," antwoordde hij, » lees al de gebeden, die door menschenhanden geschreven zijn, stel de schoonste en meest gepaste

gebeden op, indien gij daartoe in staat zijt, en evenwel zult gij in uw gansche leven nog niet éénmaal opregt gebeden hebben. » Dat is toch wonderlijk! wat verstaat gij onder het woord bidden;» — » bidden,» zeide hij, » heet datgene van God vragen, wat wij naar ons inzien behoeven, en slechts van Hem verkrijgen kunnen.» — » God,» zoo ging hij voort, » vergunde dat ik eenigzins van mijne krankheid herstelde, en ik mogt gevoelen, dat het nu mijn plicht was mijne gelofte te vervullen; maar helaas! ik bemerkte spoedig dat ik niet kon bidden. Ik begreep niet dat het mogelijk was God lief te hebben en bij het gevoel dier liefde, de zonden opregt te betreuren, zoo dat ik ophield die gebeden voor Hem nittestorten, daar dezelve op mij dien invloed niet hadden, welken ik verwacht had. Gods voorzienigheid liet echter niet toe, dat ik het lezen van het Evangelium naliet, in weerwil van de vrees die mij beving, wanneer ik hetzelfde in handen nam. Ik las het geheel door, en het scheen mij toe, alsof op elke bladzijde mijne veroordeeling geschreven stond. De groote en heerlijke beloften, die ik daarin vond, maakten geen' indruk op mijn gemoed; slechts zweefden voor mijnen geest de dreigende woorden in Rom. II: 5. *Naar uwe hardheid en, onbekeerlijk hart vergadert gij uzelfen toorn als eenen schat in den dag des toorns en der openbaring van het rechtvaardig oordeel Gods; of Rom. I: 18. Want de toorn Gods wordt geopenbaard van den hemel*

over al de goddeloosheid en ongerechtigheid der menschen, óf 2 Thess. I: 7, 8. Wanneer de Heer Jezus Christus zich zal openbaren van den hemel met de Engelen zijner kracht, met vlamvend vuur, wraak doende over degenen, die God niet kennen en over degenen, die het Evangelium onzes Heeren Jezus Christus niet gehoorzaam zijn. Ondertusschen las ik dit boek ten tweedenmale en aan den eersten brief van Johannes komende, las ik de vertroostende woorden: *Het bloed van Jezus Christus zijnen Zoon reinigt ons van alle zonden.* (1 Joh. I: 7) en het scheen mij toe, alsof eene nieuwe wereld in mij opging. Ik meende reeds gewaar te worden, dat het bloed van den Zoon Gods de wonden mijner ziel heelde; ik gevoelde innig leedwezen over mijne zonden, en kon dezelve beweenen; ik kon gelooven — ik kon God liefhebben. Had ik duizend levens gehad, ik zou ze allen gegeven hebben, uit liefde tot Christus, mijnen Heiland en Middelaar.⁷⁷ —

» Gij zegt mij daar, hernam ik, gansch wonderbare en buitengewone dingen. Maar, waarom meent gij, dat God u dit te kennen gegeven heeft? Houdt gij het misschien voor eene belooning voor uwen ijver en uwe opmerkzaamheid, bij het lezen van het N. Testament aan den dag gelegd? — hierop antwoordde hij mij met eenen onbeschrijflijken nadruk: » *God heeft ons zalig gemaakt en geroepen met eene heilige roeping, niet naar onze werken, maar*

naar zijn voornemen en genade, die ons gegeven is in Christus Jezus voor de tijden der eeuwen. (2 Tim. I: 9.)" — »Hoe?" zeide ik, wilt gij mij doen gelooven, dat God zich met eenen armen zondaar, zoo als gij zijt, reeds bemoeid zou hebben voor den aanvang der wereld?" — »Ja zeker, hernam hij, indien dit niet zoo ware, waarom zou dan in den Bijbel staan: » God heeft ons uitverkoren in hem (Christus) voor de grondlegging der wereld, opdat wij zouden heilig en onberispelijk zijn voor hem in de liefde." (Ephes. I: 4.) -- » Zonder twijfel," antwoordde ik, » hebt gij van dat oogeblik af aan niet weder gezondigd?" » Helaas," zeide hij, » wij struikelen allen in velen" (Jac. III: 2.) Indien wij zeggen dat wij niet gezondigd hebben, zoo maken wij Hem tot eenen leugenaar en zijn woord is niet in ons (1 Joh. 1: 10.) » Maar," voegde ik hem toe, » wanneer gij voortdurend zoo vele zonden begaat, dat gij de rampzaligheid verdient, zou het dan niet beter geweest zijn, dat gij in de onwetendheid waart gebleven?" — waarop hij antwoordde: » Ik vertrouw dat Hij, die in mij een goed werk begonnen heeft, hetzelfde voleindigen zal tot op den dag van Jezus Christus. (Phil. I: 6.) Mijne schapen hooren mijne stem en ik ken dezelve, en zij volgen mij, en ik geef hun het Eeuwige leven, en zij zullen niet verloren gaan in der Eeuwigheid, en niemand zal dezelve uit mijne hand rukken. (Joh. X: 27 en 28.) En

indien iemand gezondigt heeft, wij hebben een voorspraak bij den Vader, Jezus Christus den regtvaardige; en hij is eene verzoening voor onze zonden, en niet alleen voor de onze, maar ook voor die der geheele wereld. (1 Joh. II: 1, 2.) » Indien ik u goed versta,» hernam ik, » zoo kunt gij dan zonder vrees zondigen, sedert Jezus Christus uw Heiland geworden is.» — — — » Dat zij verre! riep hij in heiligen ijver en met nadruk uit: *Wij die der zonde gestorven zijn, hoe zullen wij nog in dezelve leven?* (Rom. VI: 2.) » *Want de liefde van Christus dringt ons, als die dit oordeelen, dat indien één voor allen gestorven is, zij dan allen gestorven zijn; en hij is voor allen gestorven, opdat degenen die leven niet meer zich zelve zouden leven, maar dien die voor hen gestorven en opgewekt is.* (2 Cor. V: 14, 15.) — Terwijl hij zoo sprak, waren zijne oogen op mij gevestigd, en daar hij bemerkte, dat een traan, dien ik niet verbergen konde, in mijn oog opwelde, riep hij uit: » O Mijnheer, ik ben verzekerd, dat gij degene niet zijt, die gij schijnt; maar ik verzoek u dringend, mij te zeggen wie gij zijt, en het doel dat u hierheen voerde.» — » Mijn hartelijk geliefde broeder, zeide ik nu tot hem, het is waar, dat ik degene niet ben, die ik voorgaf te zijn; ik ben een arm zondaar, die even als gij door den Heiligen Geest tot Christus geleid ben geworden en in Hem den Zaligmaker bemin, die voor ons uit liefde gestorven is, toen wij nog zondaren waren.» —

(Rom. V: 8.) Na een oogenblik zwijgens, zeide WILLIAM: » Ik heb van eenen Geestelijken hooren spreken, die dikwijls in dit dorp komt prediken. Misschien zijt gij die man wel, Mijnheer? » — » Ja, mijn vriend, ik ben het; heden morgen nog heb ik uwen armen bureu verkondigd: » *de bezolding der zonde is de dood, maar de genadegifte Gods is het Eeuwige leven door Jezus Christus onzen Heer.* » (Rom. VI: 23.) Nimmer zal ik zijnen blik en zijne houding op dit oogenblik vergeten. Met de grootste inspanning hief hij zich op, vatte mijne hand, sloot die in de zijne, knielde neder, en bad met ten hemel geslagen oogen: » O mijn God, U breng ik mijnen hartelijken dank! Niet slechts hebt gij mijne wenschen verhoord, maar dezelve nog verre overtroffen. Menigmaal heb ik U gebeden dat ik de zaligheid mogt genieten, om eens in mijn leven met eenen der Uwen te spreken, en zie, heden zondt Gij mij eenen dienstknecht Uws Zoons Jezus Christus in mijn arm hutje! » Hierop zeide hij mij: » mijn dierbare Heer! ik smeeek u dringend, herhaal mij, wat gij over de heerlijke woorden gezegd hebt, die gij daar even bijbragt; want ik heb nooit het voorregt gehad eene leerrede te hooren. » — Ik voldeed aan zijnen wensch en genoot tevens eenige oogenblikken van het reinste genoegen, dat ik gedurende mijne bediening gesmaakt heb, namelijk, dat het woord van God, met belangstelling gehoord en aangenomen werd. Helaas! in eene talrijke verga-

dering zoekt men zulke voorbeelden menigmaal te vergeefs!

Toen ik mijne leerrede geeindigd had, zeide WILLIAM tot mij: »Ik geloof dat de Voorzienigheid u naar *Overton* leidde; want, sedert de verandering, die mijn inwendig leven ondergaan heeft, heb ik dagelijks mijnen hemelschen vader gebeden, een' zijner dienaars te zenden, om mijne arme burens Gods woord bekend te maken. Gij zijt daartoe door Hem uitverkoren en met die overtuiging, twijfel ik niet, dat de Heer door u het goede werken wil.»

Eenige oogenblikken bleven wij nog bij elkander, en na hem Gode aanbevolen te hebben, vertrok ik, diep doordrongen van het belangrijke voorval. Ik had een wezen ontmoet, die gedrukt door lichaams-pijnen, bij het gemis van onderrigt en uiterlijke ondersteuning, evenwel door het lezen der Heilige Schrift gekomen was om zijne ziel tot het onzienlijke te verheffen, te vormen, te reinigen en reeds in dit leven tot eene zaligheid te geraken, die onbekeerde menschen niet kennen. Welk eenen rijken schat van troost heeft God ons in zijn Evangelie gegeven, en hoe blind moeten wij zijn, zoo wij nalaten uit die bron van al het goede dagelijks te putten! — Nadat ik aan eenige mijner vrienden medegedeeld had, met welk eenen voortreffelijken Christen ik had kennis gemaakt, vereenigden wij ons om hem een meer onbekrompen leven te bezorgen, ofschoon het ons zwaar viel hem tot het aannemen van eene kleine onder-

steuning te bewegen. » Ik kan wel leven, » zeide hij, » van hetgeen mij de kerk toereikt; (22 stuivers ontving hij wekelijks) en ongetwijfeld zal zulks tweedragt stoken onder degenen, wier behoeften grooter zijn dan de mijne.» — Wij bezochten hem dikwijls en werden gesticht door zijne eenvoudige en vrome gesprekken, maar vooral door zijne opgeruimdheid en zijn geduld bij lichaamspijnen. Kort daarop, toen hij zijne moeder, die bij hem woonde, uit den Bijbel voorlas, zeide hij eensklaps; » lieve moeder, ik voel mij niet wel, help mij spoedig naar bed; ik hoop, weldra in het huis mijns Vaders te zijn.» Zij geleidde hem tot aan zijne legerstede en liep ijlings heen, om een versterkend geneesmiddel te halen. Toen zij, met eenige bureu vergezeld, terugkwam, had haar zoon het spraakvermogen reeds verloren en eenige minuten daarna ontsliep hij kalm, geen teeken van vrees begeleidde zijnen overgang in eene volgende wereld, waar hij het geluk smaakt dat den geloovige bereid is.

Deze kleine geschiedenis behoeft geene verdere verklaring, om onder den goddelijken zegen eene heilrijke uitwerking op het hart des lezers te weeg te brengen. Mocht het verhaal vooral dienen om velen te brengen tot het afgezonderd lezen der Heilige Schrift gepaard met een ernstig gebed, alsmede tot het gemeenschappelijk gebruik des Bijbels in de huisgezinnen; dat in het bijzonder zieken, lijdenden, ongelukkigen, die van menschen verlaten zijn, krachtig

aangespoord wierden, zich met het goddelijke woord, als met eenen getrouwen vriend, dagelijks gemeenzamer te maken! Zeker zal dan de heerlijke uitspraak van den Psalmist aan hen allen bewaarheid worden, dat: waar Gods woord bekend wordt, (waar men het leert doorgronden en verstaan) hetzelfde het hart verheugt en verkwikt, en de eenvoudigen verstandig maakt en hen en allen leert begrijpen, wat tot hun eeuwig heil en hunnen vrede dient.

't Leven is een school der wijsheid,
 Waar het Godgewijd gemoed,
 Aan de hand eens trouwen Vaders,
 Teederlijk wordt opgevoed.
 Aan die sterke hand zich hechtend,
 Dringt men heen door angst en druk,
 Wordt bewaard bij rust en vrijheid,
 Voorbereid voor waar geluk.
 Zalig hij, die deugd bij sterkte
 Voegen kan in 'slevens perk;
 Die geen lof van menschen bedelt,
 Maar, in Jezus wijs en sterk,
 Slechts bij Hem wil roem behalen,
 En bij God tracht wel te staan.
 Zoo beproefd en zoo geprezen,
 Stapt men rustig grafwaarts aan.